

Lipták Ildikó

REMÉNYVESZTETTSÉG SZINDRÓMA

WORLD PRESS PHOTO

2018-10-04 | NOVELLA, WORLD PRESS PHOTO

Én öt-, a húgom hároméves volt, amikor anya kórházba került. Ibadeta szopott még, éjjel-nappal visított, a világon semmivel nem lehetett megnyugtatni. A feje kivörösödött, de néhány foltban, tán az izmok csomópontjaiban, fehéren világított, mint egy mécses. Akkoriban hallottam először azt a szót, hogy hullafolt, és azt hittem, rajta is azok vannak. Amikor apa nem volt bent, befogtam az orrát és a száját, mire elhallgatott. Nem küzdött, nem kapkodott levegőért, mintha csak ezt várta volna. Egy idő után elernyedte a kis teste, én meg melléfeküdtem, és magam sem vettem levegőt. Akik azt mondják, hogy nem lehet kibírni ájulásig, tévednek. Legfeljebb ők nem bírják. Magamban csak úgy neveztem, *átlépünk*. Néhány alkalom után, ha erőt vett rajta a csüggedés, és kezdett legörbülni a szája, magától jött, hogy segítsek. Legtöbbször én is vele csináltam. Odaát minden ugyanolyan volt, mint itt, csak Ibadeta nem ordított, anya a tűzhelynél állt, apa pedig borotvált volt.

Tizenöt nap után anya hazatért. Ibadeta látszólag jobban lett, de pár nap után újra sírni kezdett, mert rájött, hogy soha többé nem kapja vissza anya mellét, mert mindkettőt levették. Anya is vele sírt, és láttam, ahogy bünteti magát, amiért képtelen megadni neki, amit kíván. Elhatároztam, hogy neki is megmutatom az utat odaátra. Észre sem vette, hogy néha egész napra átléptünk. Segítenem kellett, hiszen gyakran még álmában is fel-felzokogott, a ruháját tépte, hogy a melle helyét üsse-marja. Képtelen lett volna követni az utasításaimat, így álmában, egy párnával segítettem neki.

a házunk helyén egy romhalmaz

Amikor anya örökre átment, a húgom felhagyott a sírással. Még akkor sem ejtett könnyet, amikor apa a tűzre hányta a játékbabáinkat, amit a vörösfélholdasok adtak a mosószerrel

együtt. Még akkor sem, amikor elvettem tőle, és összetéptem anya fényképét, csak hogy kizökkentsem. És akkor sem, amikor az iskolából hazatérve a házunk helyén egy romhalmazt találtunk. Magunk kerestük meg alatta apát. Még két napig élt, ezalatt a bácsikánkra bízott minket, aki akkor már fél éve Európába készült. Vele tartottunk.

Egyszer már útközben átléptem, amikor az az ember ránk zárta a kamion ajtaját, és úgy lehűtötte a rakert, hogy azt hittem, mind megfagyunk. Ibadeta könnyörgésére jöttem vissza. Az utazás után két napig gyalogoltunk egy nagyvárosig. Ott egy héten át a pályaudvaron várakoztattak, de hiába kérdeztünk, nem mondtak semmit. Aztán újra napokig gyalogoltunk, míg végül megérkeztünk egy helyre, ahol kaptunk szállást.

Később továbbvittek minket egy másik helyre, ahol kiderült, hogy a bácsikám nem maradhat velünk, mert letartóztatták. Két nap múlva szóltak, hogy a családnak haza kell térnie. Nagyon-nagyon fáradt voltam, sokáig még átlépni sem volt erőm, nemhogy hazaindulni, holott semmire sem vágytam jobban, mint az otthonunkra. Hétfői napra esett a tervezett indulás. Reggel hétkor egy szép szőke nő lépett hozzám, és a nevemen szólított. Válaszoltam, de nem hallott. Egyre hangosabban kiabáltam, de semmit sem értett, csak mind kétségbeesettebben bökdösött, és rázott, majd orvosért rohant. A szobatársaim is le-föl futkostak a szobában, vizet hoztak, meg az arcom törölgették. A húgom pedig, hosszú hónapok óta először, sírva fakadt. Rájöttem, hogy odaát vagyok. Nem tudtam elmondani nekik, de pár óra elteltével végre Ibadeta is utánam jött. A kis buta, de nehezen fogta föl! Sőt, mostanra már nem csak ketten vagyunk, egyre többen csatlakoznak. Ha nagyon elegendem van belőlük, eltöprengek, nem kellene-e visszatérni, de pillanatnyilag nem találom az utat.

kép | Emberek, 1. díj, egyedi

Magnus Wennman, Svédország

Djeneta (jobbra) két és fél éve, testvére, Ibadeta több mint fél éve ágyhoz kötött, a külvilág ingereire nem reagál, a diagnózis *uppgivenhetssyndrom* (reményvesztettség szindróma).